

Unde merg cei care știu

Într-o zi, tata m-a anunțat că mergem la Afi Central Park. Am luat autobuzul, ca de obicei, dar la un moment dat, a coborât într-o stație necunoscută, care nu-mi spunea nimic. Nici nu știu cum s-a întâmplat, dar, dintr-o dată, nu mai eram în București. Totul părea diferit. Aveam impresia că suntem la țară, poate pe dealurile de lângă casa bunicilor. Pe măsură ce mergeam, am ajuns la un drum mărginit de copaci foarte înalți, care păreau că ascund ceva. I-am spus lui tata că cerul s-a făcut mov în unele locuri, ca și cum urma o furtună. Unii nori erau de un mov pal, liniștit, alții păreau întunecați, aproape strigători și amenințători.

Vântul a început să bată tare și, printre rafale, au apărut niște norișori subțiri, ușor vișinii, care se învârteau în jurul nostru. M-am speriat. Aveam impresia că nu sunt nori, ci spirite, suflete rătăcite pe un drum uitat de lume. L-am întrebat pe tata ce sunt, iar el, cu o voce calmă, mi-a spus că sunt sufletele oamenilor cărora nu li s-a făcut dreptate. Mi s-a făcut pielea de găină. Dar, ceva în felul în care a spus-o, mi-a dat de gândit. Nu fusese un răspuns improvizat, ci rostit ca o certitudine, ca și cum i-ar fi cunoscut pe acei oameni. Ca și cum în trecutul lui, în felul în care a acționat, s-ar fi legat direct de aceste spirite. Am început să merg mai repede, iar tata a ținut pasul cu mine. Când drumul drept s-a terminat, la fel și rândul de copaci, m-am întors o clipă. Spiritele acelea rămăseseră în urma noastră, legănându-se în vântul care, acolo, unde eram acum, nu mai sufla deloc. L-am întrebat pe tata unde mergem. Locul acesta nu avea nicio legătură cu destinația noastră. Nici măcar nu părea să mai fim în România. Dar el mi-a spus că tot spre Afi ne îndreptăm. L-am crezut pe cuvânt. Ce altceva puteam face?

După ce am mers o vreme printr-o pădure ce părea nesfârșită, am ajuns la o poartă fără gard. Dincolo de ea era o poieniță, iar la capătul ei se întindea un câmp uriaș, presărat cu plante spinoase de floarea-soarelui. M-am oprit. Nu știam că florile astea pot avea spini. M-am uitat mai bine, erau înalte, dense și chiar înfricoșătoare. Printre ele era o potecă subțire, dar invadată și ea de frunzele înțepătoare. I-am spus lui tata că nu vreau să merg printre ele. Mi-era frică. Nu a zis nimic. M-a luat în brațe cu o mână și a început să înainteze. Tot îmi spuneam să fie atent, să nu se înțepe, când deodată, în dreapta noastră, am zărit niște copii. Stăteau pe niște trunchiuri groase, acoperite cu mușchi, parcă desprinse dintr-un copac bătrân. O fată părea să aibă cam vârsta mea, 15-16 ani, iar ceilalți trei copii erau mai mici, poate între 5 și 9 ani. Când am trecut prin dreptul lor, s-au uitat fix la mine. Nu ziceau nimic, dar privirea lor spunea că nu aveam ce căuta acolo și chiar simțeam că nu am. Am observat ceva straniu când am trecut pe lângă ei,

unul dintre copii a fixat privirea asupra tatălui meu, ca și cum îl recunoștea. Tata s-a oprit pentru o clipă, apoi a continuat fără să spună nimic. În acea tăcere apăsătoare am simțit că acești copii nu erau simpli spectatori, ci legături vii între două lumi. Am mers mai departe, în brațele tatălui meu. Florile ajungeau acum până la brâul lui. Mi-a spus că nu mai e mult și părea foarte sigur pe el, de parcă a mai făcut drumul acesta de zeci de ori.

Când poteca s-a terminat, am ajuns într-o zonă plină de apă, până la glezne. Tata m-a lăsat jos. M-am uitat înapoi. Poiana aceea cu florile spinoase era acum liniștită, scăldată într-o lumină caldă, ciudat de pașnică. Dar... copiii nu mai erau acolo. Nici trunchiul pe care stăteau. Parcă n-ar fi existat. Am crezut că mi-am imaginat totul, dar știam că fusese real. M-am întrebat dacă acei copii rămăseseră prizonieri între lumi, suflete prinse între viață și moarte, așteptând să fie eliberate. Tata părea să fi ales să-i protejeze în felul lui, să-i mențină la marginea acestei lumi și a celeilalte, până când putea face ceva pentru ei. L-am întrebat din nou pe tata dacă sigur mergem spre Afî. A zâmbit și a zis „Da. E drumul cel bun. Hai!” În fața noastră era un tunel mic, rotund, din care curgea apă cu forță, peste pietre. Tata a intrat primul și mi-a zis să-l urmez. M-am trezit și eu în genunchi, alunecând pe pietrele ude, apăsate de curent. Tunelul era gri, rece, întunecat, iar ecoul pașilor noștri era acoperit de sunetul apei. În depărtare se vedea lumină și ne-am grăbit într-acolo.

Am ieșit din tunel într-un loc complet diferit. În fața noastră era un drum de țară care cobora ușor sub nivelul solului, flancat de câmpuri cultivate. Părea că ne întorseserăm la țară, dar nu recunoșteam nimic, iar tata mergea tăcut. Nu l-am mai întrebat unde mergem, știam oricum ce o să răspundă. Pe drum, dintr-un colț de câmp, a apărut un bătrân. Trăgea după el o lopată, două sacoșe și se sprijinea într-un baston. Nu înțelegeam cum le poate ține pe toate. Când ne-a văzut, s-a oprit din mers. A privit lung spre tata, apoi a făcut un semn scurt cu capul, ca un salut între oameni care știu mai mult decât spun. Tata i-a întors gestul fără să zică nimic. Am avut un sentiment ciudat că nu era prima oară când se vedeau. Sau poate că nu era prima oară când se întâlneau... în locul acesta. L-am salutat la rândul meu, cu o teamă ciudată în suflet.

După multe minute de mers, drumul s-a încheiat. Când m-am uitat în spate, acesta nu mai arăta la fel ca înainte, pustiu și fără viață. Era vesel, plin de copaci frumoși, cu leagăne, lumină caldă și copii care alergau. O fată părea de vârsta mea, iar ceilalți trei erau mai mici. I-am recunoscut. Erau cei din câmpul cu floarea-soarelui. Dar acum nu mai erau singuri. Alți copii și mulți adulți se plimbau pe alee. Dar ceva nu era în regulă. Adulții aveau fețe posomorâte, goale, ca niște oameni fără direcție. Mergeau în derivă. Când m-am uitat la cei patru copii, s-au oprit și au început să se holbeze din nou la mine. Fără să clipească, ochii lor

erau limpezi, dar goi, fețele netede păreau sculptate în ceară, iar prezența lor făcea aerul mai rece.

Am întors capul și, în dreapta noastră, era o poartă deschisă. Lângă ea, doi soldați înarmați care nu ne-au oprit din a trece. A fost o ruptură totală față de tot ce văzusem până atunci. Dincolo de poartă era un lac. Tata a intrat fără ezitare. Am văzut că apa nu-i trece de brâu. S-a întors spre mine și m-a ridicat. Când am ajuns pe celălalt mal, în fața noastră se afla o clădire mare. Tata a intrat, și eu după el. Ne-am dus într-o cameră unde era un paznic. Au vorbit repede, iar apoi tata a plecat. L-am întrebat pe paznic unde suntem. Mi-a spus calm că suntem într-un centru special, un loc unde oamenii vin să-și regăsească liniștea. Tata venise să viziteze un copil pe care îl salvase în trecut dintr-o explozie. Azi, acesta, urma să fie „lăsat să plece”, pentru că nu se mai putea face nimic pentru sănătatea lui.

În spatele meu, la o masă, tata amesteca ceva într-un pahar. Doctorii se pregăteau de injecție. Atunci tata s-a ridicat brusc, a strigat spre ei și le-a spus că amestecul din pahar îl poate salva pe copil. Nesiguri, dar hotărâți să găsească orice soluție, l-au lăsat să îi dea paharul. Ca printr-un miracol, acesta a început să-și revină. Nu aveam cuvinte. Eram mândră, foarte mândră de tata. După toate acestea, ceva în aer s-a schimbat. Acum se sprijinea de perete, cu privirea pierdută într-un punct gol. M-am apropiat de el și, fără să-l întreb nimic, mi-a spus: „N-am apucat niciodată să-ți zic. Erau cinci copii în clădirea aceea, cinci frați, iar timpul era... absurd de scurt. Am reușit să-l salvez pe primul, dar clădirea s-a prăbușit înainte să mai pot intra”. A tăcut câteva secunde, apoi a continuat, cu o voce scăzută: „Pe copiii aceia... nu i-a mai căutat nimeni. Nu li s-a știut numele, nu s-a scris despre ei, au fost uitați de parcă n-ar fi existat. Dar eu i-am văzut și încă îi văd.”

În timp ce ieșeam din clădire, mi s-a părut că vântul s-a oprit brusc. Pe marginea drumului, în lumina care bătea ciudat printre copaci, am zărit patru siluete. Stăteau nemișcate o clipă, apoi s-au întors încet și s-au făcut nevăzute în pădure, fără să se uite înapoi.

Mușat Ștefania-Irina, 15 ani,
Liceul Teoretic ”Al. I. Cuza”, București